

Sygnatura akt VIII Ga 337/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górka

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska (spr.)

SR del. Anna Górnik

Protokolant: stażysta Paulina Rynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko B. H.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną B. H. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2015 roku sygnatura akt XI GC 896/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I i III w ten sposób, że oddała powództwo i zasądza od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanej B. H. kwotę 2.417,00 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem kosztów procesu,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.461,00 zł (jednego tysiąca czterystu sześćdziesięciu jeden złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

P. B. A. G. A. G.

Sygn. akt VIII Ga 337/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. H. kwoty 31.833,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od szczegółowo wymienionych kwot i terminów oraz kosztów procesu. Dochodzona pozwem kwota stanowiła należności z tytułu czynszu najmu objęte wystawionymi przez powódkę na rzecz pozwanej fakturami VAT. Powódka powołując się na wiążącą strony umowę najmu, której pozwana skutecznie nie rozwiązała wskazała, że w przypadkach podobnych stosunków jak wiążący strony, godziła się na rozwiązanie umowy najmu o ile wskazany został następca prawnego dla najemcy.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Dowodząc niezasadności powództwa podniosła, że rozwiązała umowę łączącą strony z dniem 31 maja 2011 r. Nadto wskazała na brak podstaw do żądania zapłaty kary umownej za rozwiązanie umowy z winy pozwanej i podniosła zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. (sygn. akt XI GC 896/14) Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 29.201,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od szczegółowo opisanych kwot i dat (pkt I) oraz kwotę 3477,57 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym ustaleniach i wnioskach:

Dnia 1 kwietnia 2011 r. powódka i pozwana zawarły umowę o prowadzenie wspólnej inwestycji. W dniu 21 maja 2010 r. strony zawarły z kolei umowę najmu lokalu użytkowego w obiekcie handlowo – usługowym położonym w S. przy ul. (...). W § 2 ust. 2 ustaliły, że podstawą obciążającego najemcę czynszu najmu będą faktyczne rozmiary powierzchni użytkowej w drodze jej ostatecznego pomiaru po wykończeniu obiektu.

Czas trwania umowy ustalono na okres 20 lat. Ustalono również, że z zastrzeżeniem odmiennych postanowień umowy lub bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa stronom nie przysługuje prawo wcześniejszego rozwiązania umowy, z wyjątkiem rozwiązania w drodze wzajemnego porozumienia (§ 5 ust. 1 i 2).

Dalej strony ustaliły, że czynsz najmu będzie płatny co miesiąc z góry do dnia 10 bieżącego miesiąca i wyliczony będzie jako iloczyn stawki miesięcznej czynszu najmu za każdy metr kwadratowy powierzchni przedmiotu najmu (§ 7 ust. 2). Stawka miesięczna ustalona została w wysokości 85 zł netto, przy czym miała ona podlegać corocznej waloryzacji.

Należność z tytułu czynszu, najemca miał zapłacić wynajmującemu w terminie 10 dni od doręczenia faktury VAT przelewem na wskazany rachunek bankowy (§ 7 ust. 6).

W czasie trwania umowy najmu i w związku z jej wykonywaniem, powódka wystawiła pozwanej następujące faktury VAT: z 31 marca 2011 r. nr F/11/710, z 16 kwietnia 2011 r. nr F/11/C/42, z 2 maja 2011 r. nr F/11/C/580, z 15 lipca 2013 r. nr (...), z 1 sierpnia 2013 r. nr (...), z 2 września 2013 r. nr (...), z 1 października 2013 r. nr (...), z 4 listopada 2013 r. nr (...), z 2 grudnia 2013 r. nr (...), z 2 stycznia 2014 r. nr F/14/C/102, z 3 lutego 2014 r. nr F/14/C/269, z 3 marca 2014 r. nr F/14/C/429

W piśmie z dnia 25 marca 2011 r. B. H. złożyła pisemne oświadczenie o treści: „niniejszym informuję, że rozwiązuję Umowę o Prowadzeniu wspólnej inwestycji oraz umowę najmu, zawartą w dniu 21 maja 2010 r. dotyczącą lokalu (...)”.

Złożenie pisma poprzedziły rozmowy B. H. z zarządem spółki, w tym prezesem zarządu D. J.. Zarząd spółki (...) nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy przez B. H., jedynie przyjął jej pismo rezygnacyjne.

W przypadku najemców innych lokali położonych w Centrum Handlowym (...) zdarzało się, że spółka (...) wyrażała zgodę na rozwiązanie umowy najmu, ale w każdym przypadku łączyło się to z tym, że osoba, która chciała zrezygnować z najmu wskazywała swojego następcę, który zawierał umowę najmu i przejmował lokal.

W piśmie z dnia 14 maja 2011 r. powódka wyraziła zgodę na rozwiązanie przez pozwaną umowy o prowadzenie wspólnej inwestycji ze skutkiem na dzień 31 marca 2011 r. Jednocześnie wyraziła warunkową zgodę na rozwiązanie umowy najmu, w przypadku, gdy H. F., jako następcą prawny pozwanej, zawrze umowę najmu z powódką.

H. F. ostatecznie nie zdecydowała się na zawarcie umów ze spółką (...).

Pismem z 9 września 2011 r. pozwana wezwała spółkę od zapłaty zobowiązań w związku z rozwiązaniem umowy o prowadzeniu wspólnej inwestycji ze skutkiem na dzień 31 marca 2011 r. w łącznej kwocie 69.596 zł.

Powódka odmówiła zapłaty żądanych przez pozwaną kwot.

W październiku 2012 r. pozwana odesłała powódce klucze pocztą. Od tego czasu lokal stał pusty, B. H. nie prowadziła tam działalności.

Pismem z dnia 26 lutego 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 25.572,37 zł.

W dniu 8 kwietnia 2014 r. powódka wypowiedziała umowę najmu powierzchni handlowej z dnia 21 maja 2010 r. ze skutkiem natychmiastowym, bez zachowania terminu wypowiedzenia.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione niemal w całości, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 659 § 1 k.c. i n. w zw. z art. 680 k.c.

Sąd podkreślił, że poza spotem pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy najmu o określonej treści. Fakt zaś, że umowa zawarta została na czas określony, co do zasady oznaczał, że powinna ona trwać przez ustalony okres, a jej wcześniejsze rozwiązanie powinno nastąpić w wyjątkowych, ściśle prawem określonych sytuacjach. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak było podstaw do rozwiązania umowy w trybie wskazanym przez pozwaną. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało bowiem jasno, iż powódka wyrażała zgodę na rozwiązanie umowy najmu, jedynie w ramach wyjątku w przypadku gdy osoba, która chciała zrezygnować z najmu wskazała swojego następcę, który zawierał umowę najmu i przejmował lokal.

W tym względzie Sąd I instancji powołał się na stanowisko Sądu Okręgowego w Szczecinie wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 marca 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIII GC 237/12 oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 czerwca 2013 r. sygn. akt. I ACa 357/13. Zdaniem Sądu Rejonowego sprawa VIII GC 237/12 miała kapitalne znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Przywołując orzecznictwo dotyczące kwestii powagi rzeczy osądzonej Sąd przyjął, że w niniejszej sprawie powstało związanie ustaleniami dokonanymi w sprawie VIII GC 237/12, a dotyczącymi niedokonania skutecznego wypowiedzenia powódce przez pozwaną umowy najmu spornego lokalu.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie twierdzenia pozwanej o skutecznym wypowiedzeniu umowy na mocy oświadczenia z dnia 25 marca 2011 r. Oświadczenie woli należy bowiem tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (art. 65 § 1 k.c.). Odpowiedź powódki na powyższe pismo, z 14 maja 2011 r. musiała być więc interpretowana z uwzględnieniem kontekstu związanego z funkcjonowaniem centrum handlowego i zasadami, które przyjęła powodowa spółka w swojej polityce z najemcami. Zdaniem Sądu sama treść tego pisma nie jest jednoznaczna, jako że odwołuje się ona do wskazania następcy, to zaś wskazuje na okoliczność jak istotnym walorem była osoba następcy. O konieczności wskazania następcy zeznawali również świadkowie: G. S., P. P. oraz D. J.. Wskazane pismo powódki Sąd ocenił jako warunkową zgodę na rozwiązanie umowy najmu, gdzie warunkiem było podpisanie umowy najmu na dany lokal z następcą. Z uwagi na to, że takie wskazanie nie nastąpiło gdyż bezspornie pozwana następcy nie wskazała, Sąd nie podziela stanowiska strony pozwanej o rozwiązaniu umowy najmu na skutek zawartych w pismach oświadczeń.

Za pozostającą bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał przy tym okoliczność nie korzystania z lokalu przez powódkę z uwagi na obowiązek wynajmującego udostępnienia lokalu i stworzenia możliwości faktycznego jego używania przez najemcę. Za istotne Sąd uznał z kolei nie to czy najemca danego lokalu używał go, ale to czy miał faktyczną możliwość używania. Sąd zaznaczył, że do wygaśnięcia stosunku najmu nie jest wystarczające opróżnienie lokalu, ale skuteczne rozwiązanie węzła obligacyjnego. Wcześniejsze opuszczenie lokalu przez pozwaną zdaniem Sądu nie zwalniało jej zatem z obowiązku zapłaty czynszu.

W ocenie Sądu dochodzenie zapłaty przez powódkę nie stanowiło też nadużycia prawa. Powódka nie miała bowiem obowiązku rozwiązywania z pozwaną umowy. Umowę najmu cechuje, oprócz odpłatności, konsensualność i wzajemność. Powoduje to, iż strony zawierają umowę co do zasady są świadome konsekwencji naruszenia jej postanowień. Pozwana, zadaniem Sądu, nie wskazała natomiast, żadnych okoliczności pozwalających na przyjęcie, iż zawierając umowę znajdowała się pod przymusem, czy też, aby powódka w jakikolwiek inny sposób występowała wobec pozwanej z pozycji siły. Zarzut pozwanej w tym zakresie ograniczał się jedynie do wskazania, iż wstępnie wskazała następcę prawnego, który mógłby wstąpić w umowę najmu, jednak następca ten w późniejszym czasie

z zawarcia umowy zrezygnował. Sąd uznał też, że nie jest nadużyciem prawa podmiotowego rozwiązanie umowy najmu dopiero w roku 2014. Niewątpliwie powódka miała taką możliwość wcześniej ze względu na zaległości czynszowe, jednak było to jej prawo a nie obowiązek. Równe strony zawarły umowę najmu na 20 lat, oznacza to też istotne ograniczenia dla wynajmującego w zakresie rozwiązania umowy najmu tylko do wskazanych w umowie okolicznościach. Strony zawierając taką umowę ponosiły takie same ryzyko gospodarcze - pozwana, że na jej lokal nie znajdzie podnajemcy, a powódka - że w przypadku sukcesu inwestycji czynsz najmu okaże się zbyt niski w stosunku do generowanego przez najemcę dochodu. Nie skorzystanie z możliwości wypowiedzenia umowy najmu nie jest nadużyciem prawa, również dlatego że pozwana nigdy żadnej działalności w tym lokalu nie prowadziła. Z góry założyła, że lokal odda w podnajem, musiała zatem brać pod uwagę ryzyko nieznaalezienia podnajemcy, a to z kolei nie wpływa na obowiązek zapłaty czynszu.

W kontekście zarzutu przedawnienia roszczenia, który częściowo okazał zasadny Sąd przywołał art. 118 k.c. i 120 k.c. oraz postanowienia umowy najmu służące prawidłowemu ustaleniu termin wymagalności roszczenia. Biorąc pod uwagę sprzeczność postanowień § 7 ust. 2 z postanowieniami § 7 ust. 6 umowy najmu, Sąd wskazał na konieczność ustalenia prawidłowego termin wymagalności roszczenia. Zdaniem Sądu powódka powinna podjąć takie działania związane z wystawieniem faktury i dostarczaniem pozwanej w terminach określonych w § 7 ust. 6 umowy, aby możliwe było zapłacenie czynszu zgodnie z § 7 ust. 2 - tj. do z góry do 10 dnia bieżącego miesiąca. Ze względu na treść art. 120 § 1 k.c. termin przedawnienia zaczyna biec od „10 dnia danego bieżącego miesiące” niezależnie czy powódka fakturę dostarczyła czy nie. Natomiast odstąpienie faktury - co wykazała powódka - dopiero daje możliwość skutecznego domagania się zapłaty. Może być tak, że ze względu na niedostarczenie faktury termin przedawnienia biegnie, a najemca nie ma obowiązku zapłaty (ze względu na zaniechanie wynajmującego). Tak też miał miejsce w odniesieniu do faktury na kwotę 1091,69 zł - k. 19. Nie ma znaczenia podany tam terminy zapłaty dla biegu przedawnienia, które rozpoczyna się 10 kwietnia 2011 roku, kiedy to zgodnie z umową powinna nastąpić płatność i co najmniej 10 dni wcześniej pozwana powinna tą fakturę otrzymać (na fakturze nawet naniesiono napis „Termin płatności do 10 każdego miesiąca”).

W konsekwencji Sąd przyjął, że nie jest przedawnione roszczenie zapłaty kwoty 2.184,05 zł, ponieważ dotyczy to zapłaty za maj 2011 r., termin zapłaty zgodnie z umową to 10 maja 2011 r., i tego dnia rozpoczął bieg termin przedawniania, który przed upływem 3 lat został przerwany złożeniem pozwu. Sąd uwzględnił tym samym żądanie zapłaty dotyczące czynszu za maj 2011 r. (2184,05 zł) oraz za kolejne 9 miesięcy od lipca 2013 do lutego 2014 roku (9 x 2.361,86 zł) oraz żądanie zapłaty kary umownej w wysokości trzykrotności czynszu netto (5.760,63 zł) w oparciu co znajduje oparcie w umowie i w treści art. 483 § 1 k.c..

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Orzeczenie o kosztach oparto o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. przy założeniu, że strona powodowa wygrała proces w 91,73%,

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana domagając się jego zmiany poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania i obciążenie powódki kosztami postępowania apelacyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

- art. 233 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych i przekroczenie przy ocenie dowodów, granic swobodnej oceny dowód wyznaczonych tak logiką w wiązaniu wniosków z zebrany materiał dowodowy, jak i zasadami doświadczenia życiowego a nadto nieuwzględnienia jednoznacznych związków przyczynowo skutkowych,
- art. 366 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i uznanie, że Sąd związany jest treścią uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 237/12

- art. 5 k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, iż przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, bez dokonania stosownego wymaganego przez orzecznictwo Sądu Najwyższego rozważenia interesów obu stron stosunku prawnego oraz okoliczności sprawy.

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła między innymi, że Sąd I instancji całkowicie zbędnie dokonał ustalenia, że „materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie twierdzenia o skutecznym wypowiedzeniu umowy na mocy oświadczenia z dnia 25 marca 2011 roku (str. 8 uzasadnienia). Strona pozwana nie twierdziła, że do rozwiązania umowy doszło w wyniku wypowiedzenia, a konsekwentnie od samego początku, twierdziła, że do rozwiązania umowy doszło w sposób i w dacie wskazanej w piśmie z dnia 14 maja 2011 r. Błędnie w ocenie pozwanej Sąd ocenił również, że dochodzenie zapłaty czynszu za okres objęty pozwem nie stanowi nadużycia prawa, przy czym podnieść należy, że Sąd de facto ograniczył się do stwierdzenia, że powódka nie miała obowiązku rozwiązania z pozwaną umowy. Sąd pominął przy tym, że gdyby taki obowiązek istniał, to zarzut naruszenia art. 5 k.c. byłby bezprzedmiotowy, albowiem klauzula generalna tej normy stanowi o niedopuszczalności czynienia właśnie ze swego prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i doprowadziła do zmiany rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W tym miejscu należy mieć na uwadze, że Sąd Okręgowy w ramach obowiązującego modelu apelacji pełnej jako sąd meriti w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 382 k.p.c., rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego w niniejszej sprawie wyroku doprowadziła do stwierdzenia, że wyrok został wydany po dokonaniu prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, a następnie przyjęciu właściwej podstawy prawnej. Sąd Rejonowy co do zasady trafnie określił bowiem podstawę prawną zobowiązania pozwanej względem powódki. W konsekwencji ustalenia faktyczne Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne. Ustalenia te w ocenie Sądu odwoławczego odpowiadają treści zebranych w sprawie dowodów.

Sąd odwoławczy jak wspomniano powyżej podzielił ocenę prawną Sądu Rejonowego w zakresie wiążącego strony stosunku prawnego, podzielił również interpretację pisma z dnia 14 maja 2011 r., w którym powódka wyraziła warunkową zgodę na rozwiązanie umowy najmu w przypadku znalezienia nowego najemcy. Dokonując oceny znaczenia pisma w kontekście wydanego rozstrzygnięcia, Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na regulacji zawartej w art. 366 k.p.c., zgodnie z którą prawomocny wyrok ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. W ocenie Sąd odwoławczego należało podzielić zarzuty apelującej, że niezbędnym było dokonanie przez Sąd I instancji w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy własnych ustaleń i ocen. Wprawdzie Sąd Rejonowy dokonując rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie przede wszystkim uznał stanowisko zawarte w orzeczeniu wydanym w sprawie VIII GC 237/12 za wiążące, niemniej ostatecznie wyraził także własny podgląd prawny i dokonał własnych ustaleń, co do istnienia pomiędzy stronami stosunku prawnego.

Niezależnie od powyższego analiza treści pisma z dnia 14 maja 2011 r., zeznań przesłuchanych w sprawie świadków na okoliczność wykładni woli stron pozwala uznać, że konkluzja Sądu Rejonowego odnosząca się do interpretacji i wykładni oświadczeń woli zawartych w tym dokumencie była prawidłowa. Stanowisko zajęte w sprawie VIII GC 237/12 pokrywa się ze stanowiskiem przyjętym w niniejszej sprawie przez Sąd I Instancji i uznanym przez Sąd Okręgowy za trafne.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie budził jednak żadnych wątpliwości fakt, że w okresie objętym sporem, umowa najmu nie była wykonywana przez strony. Po dniu 31 maja 2011 r. powodowa spółka nie wystawiała faktur i nie rozwiązywała umowy najmu pomimo braku regulowania jakichkolwiek płatności ze strony pozwanej. Nie wystosowywała też do pozwanej żadnych pism mających na celu wyjaśnienie zaistniałego stanu rzeczy ani

ewentualnych wezwań do zapłaty. Zachowanie powódki było więc takie, jakby umowa nie łączyła stron procesu. Jak słusznie podkreśliła pozwana w apelacji, aktywność powódki rozpoczęła się dopiero po otrzymaniu wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VIII GC 237/12. W niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała, że po 14 maja 2011 r. faktycznie umowa była wykonywana pomiędzy stronami. Z okoliczności sprawy wynika przy tym, że powódka nie wykazała ani woli udostępnienia pozwanej lokalu, ani woli obciążania jej czynszem najmu. Nawet jeżeli na skutek wniosku pozwanej w piśmie z dnia 14 maja 2011 r., powódka w sensie prawnym nie rozwiązała umowy, nie wyraziła zgody na jej rozwiązanie to jej zachowanie świadczy wyraźnie o tym, że - ogólnie rzecz ujmując - nie ujawniała woli kontynuowania umowy. Trudno uznać zatem, że zarówno powódka jako wynajmujący jak i pozwana jako najemca od maja 2011 r. spełniały swoje zobowiązania zgodnie z treścią umowy. Nie ma przy tym wątpliwości, że po maju 2011 r. i niewątpliwie po oddaniu kluczy przez pozwaną powódce, po obu stronach nie dochodziło do żadnych wzajemnych świadczeń. Istotą stosunku najmu jest natomiast oddanie najemcy rzeczy do użytkowania na czas oznaczony lub też nieoznaczony, z drugiej zaś strony uiszczanie na rzecz wynajmującego umówionego czynszu. Analiza zachowania stron, a więc tak pozwanej jak i powódki świadczyła o braku chęci podtrzymywania współpracy. Brak jakiejkolwiek reakcji na przesłanie przez pozwaną kluczy i brak wystawiania przez powódkę na rzecz pozwanej faktur należało interpretować jako wyraz zakończenia trwania stosunku najmu. W taki właśnie sposób pozwana mogła odbierać postępowanie powódki. W zaistniałym stanie faktycznym jako uzasadniony jawi się więc zarzut pozwanej dotyczący niewłaściwego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 5 k.c. Ocena całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności zachowania strony powodowej pozwala uznać, że żądanie czynszu w sytuacji gdy powódka przez okres niemalże trzech lat nie rozwiązywała umowy, nie skierowała sprawy do sądu, przez tak długi okres nie żądała zapłaty, czyniąc to dopiero na skutek wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w sprawie VIII GC 237/12 i przyjętej przez ten Sąd w uzasadnieniu wyroku interpretacji pisma z maja 2011 r. uzasadnia przyjęcie, że doszło do naruszenia art. 5 k.c.. Przepis ten służy bowiem do oceny ludzkich zachowań w określonych okolicznościach faktycznych. Zachowanie powódki należało ocenić jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, niezaskarżające na ochronę prawną. W tym zakresie skarżąca przedstawiła w apelacji obszerną i wyczerpującą argumentację, którą Sąd Okręgowy w całości podzielił. Odmienne ocena działania powódki i zasądzenie dochodzonych przez nią należności sprowadzałyby się do stosowania prawa w sposób prowadzący do skutków nieetycznych i rozmiągających się w sposób zasadniczy z celem omawianej regulacji prawnej.

Reasumując, uwzględnienie zarzutów apelacji skutkowało koniecznością wydania orzeczenia reformatoryjnego. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oddalając roszczenie powódki o zapłatę w całości o czym orzeczono jak w pkt I sentencji.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku była także zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem I instancji przy założeniu że pozwana wygrała proces w całości. O kosztach tych orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz koszty opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Pozwana wygrała również sprawę w postępowaniu apelacyjnym, a zatem należy się jest zwrot celowych kosztów procesu poniesionych w tym postępowaniu, odnoszących się do opłaty sądowej od apelacji uiszczonej w wysokości 1.461 zł.

P. B. A. G. A. G.

Sygn. akt VIII Ga 337/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)